

hityksen kuluun mahdolliseksi pitkiä ajoiksi. Yhteiskunnallinen kehitys liikkuu suomenveitoisissa tempauksissa. Maailmansodan synnyttämä hermostuneisuus hallitsee vielä yleensä ihmisten tunne maailmaa. Pieninkin syyksy voi saada ja saa kansajoukot liikehtimään.

Ja mikä on vieläkin voimakkaampi tekijä — kapitalismin taloudellinen pohja, s. p. nykyisen yhteiskuntajärjestelmän pohja horjuu taloudellisen vararikon partaalla. Sen lujittamiseksi käytiin läkeinen maailman sota. Sen lujittamiseksi uutta verikylyä puuhataan, ja parhailaan vähemmistö erissä varta vuodatetaan siellä ja täällä.

Sen lujittamiseksi syntyy kuin kuumeen nostamia paiseita erilaisia yhdistyksiä ja järjestöjä joista hyvin kaikin tunnemme ainakin nimeltään "legionan" ja "klu kluz klanin."

Tämä "klu kluz klan" on järjestö, johon naistenkin huomio tulisi erikseen kiinnittää, sillä sen periaatteisiin kuuluu, paitsi "valkoisen rodun ikuisen ylvällän säilyttäminen kaikkien muitten rotujen yli", myöskin "naisten kunnian ja kodin pyhyyden suojeleminen."

Päättäkään itsekin nainen, ken on lukenut mainitun klanin menettelyistä, tahtooko hän sen suojelemaan kunniansa ja kotinsa pyhyyttä, vai uskooko sen tehtävän mieluummin itselleen. — Samanlaisista suudelusta on ennenkin tarjottu ja annettu, mutta tiedämme kyllä minkälaisessa "suojassa" naisten, erittäinkin työllisnaisen kunnia ja heidän kotinsa pyhyys on ollut.

Meillä työllisillä, samoin kuin miehilläkin, on nykyhetken historiallinen tehtäväksemme ja se on — turvata lastemme (ei vainostaa lasten lastemme ja tulevien sukupolvien) omien lastemme tulevaisuus. Vapauttaa heidät orjan kahleista, ankarammist, näkyyttämiä kuin mitä itse olemme saaneet kantaa. Vapauttaa heidät vainoilta, kärsimyksiltä ja kidutuksilta. Ja valmistaa heidät uuden, onnellisempaan yhteiskunnan ohjauksiksi ja kehittäjiksi. Ja ehkäpä vielä useat meistä saavat olla kyllin onnellisia näkemään uuden päivän sarastuksen.

lokohtaista valmistelua, paljon inhimillistä työtä ja uhrausta. Ei riitä se, että me silloin tällöin äänestämme työväen omia ehdokkaita virkoihin, ei riitä sekään, että me lakkoudumme työmaalla silloin kun meillä ei ole enään mitään muuta mahdollisuutta, eikä vielä sekään riitä, että me kuumme johonkin luokkatietoiseen työväenjärjestykseen ja maksamme sille säännöllisesti jäsenmaksamme, vaan meidän pitää lakkaamatta työskennellä järjestöjemme lujittamiseksi, että niistä muodostuu kyllin kykeneviä täyttämään sen suuren tehtävän, mikä niiden edessä on. Meidän pitää kyetä osoittamaan työväen suurille joukkoille taloudellisten ja yhteiskunnallisten epäkohtien oikeat syyt. Meidän pitää kyetä järkipärisesti selittämään kohtuotoverillemme, mistä johtuu työttömyys, köyhyys, kurjuus ja kaikki se mitä, jota kapitalistinen yhteiskunta on lhan tulvillaan, ja meidän pitää kyetä osoittamaan millä tavalla pitää työväen toimia, jotta epäkohdat saataisiin poistetuiksi. Meidän pitää myös kyetä nopeasti ja itsenäisesti ratkaisemaan jokapäiväisessä luokkataistelussa eteemme astuvat sellaiset kysymykset, joista ei voida etukäteen yksityiskohtaisesti päättää ja jotka vaativat pikaista ratkaisua. Tällaisia kysymyksiä nykyaikana on paljon ja niitä tulee olemaan yhä enemmän sikäli kun luokkataistelu kärjistyy. — Luokkataistelu on armoitonta sotaa kaikissa ilmenemismuodoissaan, sotsa, jossa toinen luokka koettaa päästä toisen määrääjäksi. Näin ollen luokkataistelussa mukana olemisen on taistelukentällä olemista.

kin — näkemään uuden yhteiskunnan synäy.

Tällaisten asioiden edessä siis, tuntuu oudolle, että vieläkin saa lukea "turhista käsityönpylyksistä" j.n.e. ja kehoituksia, että naiset hankkisivat itselleen tietopuolisuutta "tulisivat mukaan."

Ei naisilla, työllisnaisilla ensinkään jää nypläys, mutta nypläyksestä huolimatta voi saada innostukseen jotain tietämään, voi saada — sanoisin koo — henkisen tartunnan.

Mitä tunnen nykyhetkellä itse, sitä tuntevat toisetkin, vaikka eivät kaikki tietoisesti. Kuten jo alussa mainitsin, yleinen hermostuneisuus, toisin sanoen levottomuus tai mallittomuus vallitsee kaikkialla. Se on hallitsevana tekijänä ihmisten sieutillisuutta eli henkisessä maailmassa.

Olen ollut mukana monenlaisissa uskonnollisissa kokouksissa, lähellen telttakokouksista lähtien uskolla parantajien kokouksiin, spiritistien istuntoihin ja juutalaisten synagogiin saakka. Olen ollut mukana erilaisissa kansankokouksissa ja myöskin eri työväenryhmien kokouksissa ja keskuudessa, viimeksi kaukana maassadulla eristettyinä kokouksina muusta teollisuusmaailmasta, ja myöskin olen ollut tilaisuudessa seuraamaan ensikädellä keskiluokan s. o. pikkuporvariston ja henkisen työntekijöiden elämää — ja kaikkialla on ihmispsykologia suuresti samalaista. Eron tekee vain se, mitkä ulkoiset vaikuttimet mitään ryhmää milloinkin johtavat.

Ja kaikkialla olen tarvannut kaksi läheistä ja vaarallisinta vihollista — tietämättömyyden eli tyhmyyden ja suvaitsemattomuuden, nuo kaksoiset, jotka suurimman pahan maailmassa alkaen saavat. Ne ovat mukana myöskin työllisten keskuudessa kaikkialla. Tähän lähimpään vihollisemme on meidän ensiksi tskettävä kaikella voimallamme, ottamalla itsekin oman itsemme lähtökohdaksi. Ja sitävastataan voimme me taistella "nyplätämmekin" ja valikapa virkistävää vaihtelua ja huvinkin nauttiessamme. Yhteiskunnalliset mullistukset, kuten valtava kuohuva virta, tempaavat mukaansa kaikenlaisia ainekset, ja me voimme joutua siellä rinnak-

Taistelukentän oloissa ei voi olla mahdollista se, että jokaisessa eteen astuvassa kysymyksessä joku vilas neuvoksi toiselle, miten on meneteltävä, taikka että se joukkopäätöksellä tarkasti määriteltäisiin, vaan on jokaisessa kyettävä omintakeisesti ratkaisemaan tehtävänsä. Joukkopäätöksillä vain viitotetaan tie, jota myöten on kuljettava ja määriteltään minkälaisia kulkuneuvoja käytetään, mutta kaikkia matkan vaiheita ja vastoinkäymisiä ei voida etukäteen määrittää, vaan ovat ne ratkaistavat silloin kun ne eteen astuvat. Meidän pitää kyetä ne ratkaisemaan oikein, ja se edellyttää, että meidän pitää kyetä ymmärtämään jokaisen yksityistapauksen erikseen osana suuresta kokonaisuudesta. Ellemme me siihen kykene, niin me olemme huonoja luokkataistelijoita.

Juuri tämän tähden meidän on kohotettava tietoisuustasoaamme mahdollisimman korkealle. Meidän pitää hankkia korkea tietomäärä ollaksemme kehittyneitä luokkataistelijoita ja kunnollisia sosialisteja, sosialisteja, jotka käytännössä pyrkivät toteuttamaan sen minkä periaatteessa omaksuvat. Sillä korkeakaan tietomäärä ei merkitse yhteiskunnallisesti mitään, jos me sulkeudumme omaan itseemme emmekä pyri valistamaan ympäristöämme. Kunnollisten luokkataistelijain ja sosialistien ei milloinkaan saa matkia niitä taiteilijoita, jotka harrastavat taidetta taiteen vuoksi eikä niitä tieteilijöitä, jotka harrastavat tiedettä tieteen vuoksi, vaan on meidän aina ja kaikkialla pyrittävä sovittamaan aatteitamme elävään elämään. (Jatk.)

kein sellaisienkin kanssa, jotka nykyään eivät tule meidän kokouksiimme ja harrastukalimme enempi kuin me heidän. Silloin kaikista kipeimmän me tarvitsemme ymmärrystä ja tietoa.

Meillä on myöskin lapset kuletettava rinnallamme ja vieläkin enemmän, meidän täytyy heidät lähettää edelleemme — siis meidän täytyy saada heidät itseämme korkeammalle taidoissa ja taidoissa, sekä käytännöllisessä elämässä että aatteissa ja teoriassa.

Tehtävämme ei ole pieni ja vähäpätäinen, emmekä me saa olla liian pieniä sitä täyttämään, omista etä multtanakaan silmissä. Oman arvon tunto, itsekkunntoitus ja itseluottamus ennen kaikkea. Sen jälkeen kaikki kyllä käy kuin itsestään. Kun oppii itsekkunntoitukseen, silloin voi antaa kunnioitukseen toisellekin ja turha "kukkoilu" jää syrjään. Toverillinen tervehdyse kaikille lukijoille. — Selmättä.

Riviin hämäläiset!

Jo siitä alkaen, jolloin varsinainen työväenliike Suomessa alkoi, on Häme ollut ikäänkuin sen kehtona. Sikäli kuin sosialistinen luokkataisteluliike Suomessa kehittyi ja laajeni, ovat hämäläiset aina kunniallaasti taistelleet sen eturivissä. Tällä kaikella on viasit edellytyksensä. Samaan aikaan, kuin esim. pohjanmaalainen — suhteellisesti enemmän vapaaksi ja itsenäiseksi itsensä tunteva — talonpoikaistyöväestö hitaammin emaksi sosialistiseen elämänymmärryksen, oli Hämeessä tälle jo valmis, suotuisa maaperä, satoinne suurine herraskartanoineen, joista useat hallitsivat melkein kokonaisia pitäjää, ja kymmeniä, jopa jotkut satoja torppareita, mäkitupalaisia, muonamiehiä y. m. enemmän tai vähemmän kiinteästi sidottuja alustalaisorjia. Näiden orjuutettujen joukkojen keskuudessa löytyi mitä kiltollisin maaperä sosialistisen luokkataisteluopelle. Kun tällä maantieteellisellä alueella sitten vielä sijaitti — lukuunottamattakaan monia pienempiä teollisuus- ja liikekeskuksia — Suomen suurin tehdaskaupunki, Tampere, tuhansine teollisuusorjineen, niin onko ihme, jos nämä kaikki yhdessä muodostivatkin Punaisen Hämeen — Suomen työväenliikkeen Gibraltarin.

Mutta sodan sattuessa joutuu päähinnottus aina vihollisen ankarimman tulen, raitvokkaimman hyökkäyksen pisteeksi. Niinpä Suomen luokkasodassakin, v. 1918, joutui Punainen Häme kantamaan ehkä raskaimman uhrin luokkataistelun aittarille. Etenkin Tampere, Pirkkala y. m. lähiseudut, kirjaimellisesti sanottuna, lainehivat työväenluokan verestä. Juuri siellä miteltiin luokkasodan tuhimmin taistelut, jossa tuhannet työllis-miehet ja -naiset saivat sydänverellään maksaa Suomen verenjanaisen porvariston kaameat veritalkoot. Ja joutokaiti kituu vielä tänäkin päivänä Punaisen Hämeen sankarillisia poikia ja tyttäriä Suomen valkoisen hallituksen vankilabelveteissä ja ohraan kidutuskammiolissa, luokkasodan ja siitä aina näihin asti jatkuneen hirvittävän valkoterrorin uhreina.

Mutta — se pyörii silttekin! Kaikista tästä julmasta verikostosta huolimatta Punaisen Hämeen sydän vieläkin sykkähtelee. Kuuletteko veljet, raatajatoverit! sen yhä voimakkaammaksi kiihtyvää valtimontykytystä! Niin verin tukahutettua, vainottua, kuristettua ja puolittain maanalaista kuin joukkotoiminta siellä nykyoloissa voikin olla, saa sen olemassaolosta ja elpymisestä kuitenkin ilahduttavan havainnon katsellessa esim. viime joulukuulla yli Suomen toimitettujen kunnallista vaalien tuloksia. Tämän kirjoittaja on erikoisella mielenkiinnolla tarkastellut juuri Punaisen

Hämeen eri kuntien vaalituloksia. Ja mitä ne osoittavat? Ne osoittavat, että miltei jokaisessa Hämeen kunnassa on työväestö valinnut puolet monin paikoin enemminkin, kunnallista edustajia.

En ole ensinkään taipuvainen ylläarviomaan näiden vaalien tuloksia eli antamaan suurtakaan merkitystä niihin osaa-otolle ensinkään siinä mielessä, että niiden avulla mitään parannuksia luokallemme saataisi, puhumattakaan todellisista voitoista. Eli. Ymmärrän tämän toiminnan vain ikäänkuin jonkunlaisena voiman mitauksena, särkyneitten taistelurivien uudelleen laskemisena todellisen taistelun varalta. Ja kavahtakoon jokainen tälle manööverille sen enempiä merkitystä antamasta, paitsi mikä sillä on edellämaituitun lisäksi heikompien epätoivoon joutuneiden rohkaisijana. Mutta juuri näillä näkökannollita katsottuna se onkin suuremmoina. Se on todella rohkaisevaa, innostavaa. Se on kiertämättömänä vakuutena siitä, että Punainen Häme tulee verikasteensa suorittamaan edelleenkin säilyttämään kunniallaan etuvartio-asemansa Suomen työväen luokkataistelurintamassa sinä päivänä, jolloin vallankumouksen torvet kutsuvat — viimeiseen taistoon.

Amerikassa olevat hämäläiset toverit ja toverittaret! Tämän yhteydessä haluaisin myös täällä keskuudessamme alkuun saada tuontapaisen voimien tarkastelun, joukkojen laskun, inventarion, tai mikäli sitä nyt sanosimme. Olisi erittäin mielenkiintoista saada numerollia mitatuksi minkä verran tälle puolen valtameren on siirtynyt tuota sitkeitä hämäläisyyttä, taistelutarmoa, uhrautuvaisuutta ja aseman tärkeyden käsittämystä, mikä ilmeisesti kannustaa synnyinmaassaa olevia, verin poljettuinakin vielä taisteluhaluista voijiamme. Ja luettuaanne loppuun tämän vetoomuksen, käsitänne, mikä tuo toimenpide juuri tällä hetkellä käyttäytömpantuna olisi arvaamattomasta merkityksestä kotimaisille toverillemme, terästäen ja lisäten heidän taistelukykyisyyttään ja tarmoansa.

Koko laajassa Hämeessä ei alasyödyillä vallankumouksellisilla tovereillamme nykyään ole minkälaisia väilytyä ja yhdyssidettä, s. o. omaa sanomalehteä. Tampereella ilmestyvä "Kansan Lehti" ja Hämeenlinnassa ilmestyvä "Hämeen Voima" ovat nykyään kumpikin porvariston saappaiden nuolijain, noskelaisten sosialidemokraattien tiukasti kontrolleeramat, ilman pitempiä puheita on jokaiselle selvää, mitä on vallankumouksellinen joukkotoiminta sellaisissa oloissa. Se on samaa kuin aseettoman taistelun hampaisiin asti asetettua vihollista vastaan. He ovat melkein täysin avuttomia porvariston raa'an väkivallan ja vainon alaisina sekä noskelais-petturien katalien ilmiintojen y. m. törkeysien uhreina. Tamperelaiset toverit ovat nyt hommassa uuden, oman lehden perustamiseksi, jonka leviämisaalueena tulisi olemaan koko Häme ja Satakunta, ja joka tulisi täydellisesti Suomen Sosialistisen Työväenpuolueen kontrolin alaiseksi. Tässä hommassaan ve-

TOVERITTAREN toimittajan toimi.

ilmotetaan täten haettavaksi. Hakijalta vaaditaan, että hän on vähintään vuoden kuulunut S. S. Järjestykseen ja omaa suomen- ja englanninkielien taidon. Hakemukset palkkavaatimuksineen on lähetettävä tulevan maaliskuun 22 päivään mennessä osotteella:

TOVERIN JOHTOKUNTA,
Box 99, Astoria, Oregon.